2-23111398-12-2-02082023-1
Dosarul nr. 2-15802/23

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

05 decembrie 2024 mun. Chişinău
Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător – Olga Boțan
grefier – Cristina Delinschi
cu participarea reprezentantului reclamantului și a reprezentantului pârâtului,

a examinat în şedinţa de judecată publică pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui ***** privind încasarea datorieișia cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La data de 02 august 2023 la Judecătoria Chișinău, sediul Centru a fost înregistrată cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui ***** privind încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, conform contractului de împrumut din 28.03.2017 și actului de primire a mijloacelor bănești din 28.03.2017 la Contractul de împrumut din 28.03.2017, ***** având calitatea de împrumutător, i-a transmis lui *****, avînd calitatea de împrumutat, cu titlu de împrumut, suma de 15000 dolari SUA.

Conform p1.2 al contractului de împrumut , la suma împrumutului s-a stabilit o dobândă în mărime de 25% anual.

Conform contractului de împrumut , suma împrumutului a fost acordată pe un termen de până la 28.05.2017. În conformitate cu p.1 al Acordului Adițional din 12.03.2019, părțile au prelungit termenul de restituire a împrumutului până la data de 31.12.2020, adică până la data de 31.12.2020 împrumutatul ***** urma să restituie suma împrumutului și să finiseze achitarea dobânzilor la suma împrumutatului, fapt ce în realitate nu s-a întâmplat.

Pînă în prezent împrumutatul ***** n-a întreprins careva acțiuni în vederea stingerii obligațiilor sale față de împrumutătorul *****.

Mai invocă partea reclamantă că conform p. 3.3 al contractului de împrumut, pentru nerestituirea în termen a sumei împrumutate este stabilită penalitate, în mărime de 0,5% din suma nerestituită pentru fiecare zi de întârziere și amenda, în mărime de 20% din suma împrumutului.

În baza prevederilor menționate pentru încălcarea termenului de plată, la data de 16.06.2023 penalitatea constituie 143885,10 USD, însă reclamantul își micșorează pretențiile la încasarea penalității, ceea ce va constitui 38332,19 USD.

Consideră că, acest comportament dă dovadă de iresponsabilitate și rea credință a pârâtului.

Susține că, luând în considerație faptul că până în prezent pârâtul nu a reacționat la notificare și nu a stins datoria acumulată, s-a adresat cu cererea dată de chemare în judecată și solicită instanței dispunerea încasării forțate a plății scadente.

Menționează că, pârâtul nu și-a executat obligațiile asumate, anume restituirea împrumutului, reclamantul, având în vedere că obligația a devenit scadentă, în prezent pretențiile reclamantului constituie 79664,38 USD.

Solicită reclamantul:

Încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a datoriei contractuale în mărime de 79664,38 USD: dintre care 15000 USD- suma împrumutului, 23332,19 USD -suma dobânzii anuale, 38332,19 USD – suma penalităților, 3000 USD- suma amenzii.

Încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a cheltuielilor de judecată;

În ședința de judecată reclamantul nu s-a prezentat, fiind reprezentat de avocatul ales.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului s-a prezentat, a susținut cererea de chemare în judecată, a solicitat admiterea acesteia integral.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului s-a prezentat, nu a susținut acțiunea, solicitând respingerea acesteia integral.

Aprecierea instanței:

Audiind părțile, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate şi raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată consideră necesar de a admite acțiunea parțial, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) şi (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

Totodată, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se expune în hotărâre asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi argumentelor invocate de către părţi întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Garcia Ruiz vs Spania,* Hotărâre din 21 ianuarie 1999, § 26).

În temeiul art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilesc că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Potrivit prevederilor art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar conform prevederilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea

multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În ședință de judecată s-a constatat că, ***** în calitate de împrumutător şi ***** în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de împrumut în valoare de 15000 USD, fapt confirmat prin copia contractului de împrumut din 28.03.2017 și actului de primire a mijloacelor bănești din 28.03.2017, potrivit căreia ***** s-a obligat să restituie suma împrumutată până la sfârșitul anului 2020 (f.d.8-10).

Potrivit acordului adițional din 12.03.2019 ***** s-a obligat să restituie suma împrumutată până la data de 31.12.2020 (f.d.11).

Reclamantul ** solicită încasarea datoriei în sumă de 15000 USD, instanța de judecată va admite această pretenție din următoarele considerente.***

Raportul dintre reclamant pe de o parte și pârât, pe de altă parte, este guvernat de normele legale referitoare la executarea obligațiilor.

Instanța de judecată menționează că la cazul din speță sunt aplicabile prevederile Codul civil în redacția legii în vigoare după 1 martie 2019, în contextul în care, raportul juridic creat între părțile implicate în prezentul litigiu (contractul de împrmut) datează cu 28 martie 2017, dar fiind stabilit termenul de executare a contractului la 31 decembrie 2020.

Prevederile art. 6 alin. (1) și (2) din Codul civil în redacția legii în vigoare până la 1 martie 2019, stipulează că, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică şi nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică şi nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare.

În contextul pretențiilor deduse judecății, instanța de judecată notează că potrivit prevederilor art. 9 alin. (1) din Codul civil, drepturile şi obligațiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile.

Potrivit art. 15 alin. (1) din Codul civil, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

În baza art.774 alin. (1), (2) și (3) Cod Civil al RM, În virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. Obligația poate fi pură și simplă sau afectată de modalități. Prestaţia trebuie să fie posibilă şi determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice şi bunelor moravuri.

Obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii, stipulează art. 776 Cod Civil al RM.

Potrivit prevederilor art.858 alin. (1) și (2) Cod Civil al RM, Temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Art. 992 alin. (1) și (2) Cod Civil al RM, Contractul este acordul de voința realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sânt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Conform art. 1242 alin. (1) Cod Civil al RM, Prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen,

calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date. (2) Contractul de împrumut este gratuit dacă legea sau contractul nu prevede altfel. (3) Pînă la proba contrară, împrumutul care are ca obiect o sumă de bani se prezumă a fi cu titlu oneros, cu excepţia cazului în care ambele părţi sînt persoane fizice care nu au calitatea de profesionist. (5) Cu toate acestea, părţile pot conveni ca o sumă datorată în temeiul unei obligaţii existente să se plătească în viitor în condiţiile unui contract de împrumut.

Potrivit art. 1247 alin. (1), (2) și (3) Cod Civil al RM, Împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul şi până la expirarea termenului. O asemenea restituire are ca efect rezoluțiunea împrumutului. Împrumutatul trebuie să restituie bunuri de calitatea şi în cantitatea bunurilor primite şi nimic mai mult, chiar dacă prețurile au crescut ori au scăzut. În cazul în care a împrumutat o sumă de bani, împrumutatul are obligaţia de a restitui suma nominală primită fără a ţine cont de variaţiile valorii banilor.

Subiecții contractului sunt împrumutătorul și împrumutatul. În calitate de împrumutător poate activa orice persoană fizică sau juridică – subiect de drept, care dispune de un bun cu titlu de proprietate sau în baza altui titlu legal.

Art.118 al. (1) Codul de procedură civilă prescrie, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În contextul împrejurărilor de fapt stabilite şi potrivit prevederilor legale enunțate, prin prisma dispozițiilor generale cu privire la obligații, convenţii şi acte juridice, condițiile lor de valabilitate şi de executare, instanţa de judecată a constatat cu certitudine că, la data de între ***** în calitate de împrumutător şi ***** în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de împrumut în valoare de 15000 USD, fapt confirmat prin contractului de împrumut din 28.03.2017.

Potrivit acordului adițional din 12.03.2019 ***** s-a obligat să restituie suma împrumutată până la data de 31.12.2020.

Potrivit art. 138 al. (4) Cod de procedură civilă, înscrisul se depune în original sau în copie autentificată în modul stabilit de lege, indicîndu-se locul de aflare a originalului. Înscrisul se depune în original cînd, conform legii sau unui alt act normativ, circumstanţele cauzei trebuie confirmate numai cu documente în original şi cînd, ca urmare a soluționării cauzei, înscrisul îşi pierde efectul juridic sau cînd copiile de pe documentul prezentat au cuprinsuri contradictorii, precum şi în alte cazuri cînd instanţa consideră necesară prezentarea originalului.

La caz, instanța reține că forma scrisă a actului juridic a fost respectată.

Instanța reține că, reclamantul a prezentat recipisele în original, dar pe parcursul examinării pricinii s-a constatat că, grefierul instanței de judecată eronat a expediat setul de acte cu originalele înscrisurilor eventual în adresa pârâtului.

Mai mult ca atât, partea pârâtă de câteva ori a fost atenționată și obligată de către instanța de judecată întru prezentarea în ședință de judecată a setului de acte recepționat, dar nemotivat nu a îndeplinit indicațiile instanței, ceea ce denotă faptul că, pârâtul cu deține originalele recipisei și nu dă dovadă de bună-credință.

Totodată, în concordanță cu dispoziția normei citate, art. 138 al. (4) Cod de procedură civilă, prezenta cauză poate fi examinată având înscrisurile în copie autentificată în modul stabilit de lege, mai mult ca atât, pârâtul nu a prezentat un asemenea înscris care ar fi contradictoriu.

Aici, instanța de judecată va respinge argumentele reprezentantului pârâtului, precum că, reclamantul ar fi încasat deja datoria pretinsă de la pârât, în temeiul unei hotărâri judecătorești emise de autoritățile neconstituționale de pe teritoriul din stînga Nistrului, or, nu există nici o hotărâre irevocabilă între aceleași părți și cu privire la aceleași obiect, mai mult ca atât, analizând înscrisul prezentat din 31 august 2021 nu se atestă ca reclamantul ar pretinde la încasarea de la pârât a datoriei și a sumelor aferente rezultate din contractul de împrumut din 28 martie 2017 (f.d.139).

La fel, înscrisurile prezentate de partea pârâtă privind careva transferuri bănești efectuate de pârât către reclamant (f.d.147-157) nu pot fi admise ca probă întru confirmarea restituirii sumei pretinse în prezenta speță, or, în aceste înscrisuri nu este menționată destinația plății, ba mai mult, partea pârâtă a recunoscut că, a mai avut datorii față de reclamant formate în temeiul și altor acte juridice, fapt confirmat și prin înscrisul prezentat de ambele părți (139).

De către partea pârâtă nu a fost depusă nici o probă ce ar confirma neexistența datoriei solicitate de reclamant.

Or, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Instanța de judecată nu poate pronunța o eventuală hotărâre de admitere a pretențiilor, bazându-se doar pe presupuneri.

Astfel, instanța constată cu certitudine că, reclamantul ***** a acordat pârâtului ***** suma de 15000 USD cu titlu de împrumut, iar ultimul urma să-i restituie la termenul de scadență – 31 decembrie 2020, ceea ce nu a făcut până în prezent.

Până în prezent pârâtul nu a achitat reclamantului suma datorată, eschivându-se de la executarea obligațiilor pecuniare, or, nici în cadrul explicațiilor depuse în ședința de judecată pârâtul nu a confirmat restituirea împrumutului.

Totodată, explicațiile reprezentantului pârâtului depuse în ședința de judecată instanța de judecată le cataloghează ca contradictorii, or, pe de o parte pârâtul nu recunoaște veridicitatea contractului de împrumut și existența împrumutului, iar pe de altă parte invocă faptul că ar efectua careva transferuri bănești în diferite perioade cu diferite sume, anexând în acest sens si bonurile de plată e.

Mai mult ca atât, pe parcursul examinării pricinii pârâtul a înaintat propunerea de încheierea unei tranzacții de împăcare.

În ședința de judecată nu a fost prezentată nici o probă ce ar confirma restituirea totală a datoriei, acest fapt fiind susținut de reclamant în acțiune și de reprezentantul reclamantului în ședința de judecată.

Mai mult ca atât, faptul nerestituirii sumei datorate se mai confirmă prin aceea că, în ședința de judecată pârâtul nu a depus nici o referință.

Or, conform legislației în vigoare, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat (art.123 alin.(6) CPC).

La fel, urmează a fi respinse ca neîntemeiate alegațiile părții pârâte precum că, acțiunea civilă din speță s-a înaintat doar pe baza unor argumente verbale, or, instanța de judecată reiterează că, reclamantul a anexat contractul de împrumut din 28.03.2017 și acordul suplimentar din 12.03.2019.

Totodată, contrar argumentelor reprezentantului pârâtului, în cadrul examinării pricinii nu s-a prezentat nici o probă concludentă şi pertinentă, prin care s-ar proba faptul că, pârâtul nu a semnat recipisa din speță personal.

Toate aceste argumente din partea părții pârâte instanțe de judecată le apreciază critic, ca o încercare de a se eschiva de la răspunderea patrimonială față de reclamant.

De către partea pârâtă nu a fost depusă nici o probă ce ar neexistența datoriei solicitate de reclamant.

Astfel, alegațiile relatate supra, sunt lipsite de suport faptic și legal și, sub nici o formă nu pot fi reținute ca temei de respingere a acțiunii civile.

Așa dar, instanța de judecată consideră cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui ***** privind încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, una întemeiată și urmează a fi încasată sumele solicitate.

Instanța de judecată a ajuns la o astfel de concluzie, ținând cont şi de faptul că o eventuală respingere a acestor cerinţe ar duce la încălcarea dreptului fundamental de proprietate garantat de art. 1 Protocolul 1 la CEDO.

Totodată, reclamantul pretinde la încasarea dobînzii de întîrziere în sumă de 23332,19 USD.

Conform art. 39 al Legii nr. 1125 **pentru punerea în aplicare a Codului civil al Republicii Moldova**, dispozițiile art. 942-945 din Codul civil, introduse prin Legea nr. 133/2018, se aplică, începînd cu 1 martie 2019, și obligațiilor izvorîte din contracte încheiate înainte de 1 martie 2019 sau din alte temeiuri survenite înainte de 1 martie 2019.

Conform art. 1242 a Codului civil al Republicii Moldova, (4) Un contract nu se consideră contract de împrumut doar pentru că prevede un termen pentru executarea obligației pecuniare, cu excepția cazului în care împrumutatul este obligat să plătească dobîndă suplimentar la acea obligație pecuniară.

Conform art. 1244 a Codului civil al Republicii Moldova, (1) În baza contractului de împrumut, părțile pot prevedea și plata unei dobînzi, a cărei rată anuală nu poate depăși dublul ratei de referință CHIBOR înregistrată în ziua bancară anterioară datei în care părțile au stipulat rata dobînzii. În sensul prezentului alineat, rata de referință CHIBOR este rata calculată în modul stabilit de Banca Națională a Moldovei, în baza cotațiilor orientative/ferme ale băncilor contributorii pentru plasarea mijloacelor bănești în lei moldovenești la alte bănci, pe termen de 12 luni. (2) Interdicţia prevăzută la alin. (1) nu se aplică dobânzilor percepute sau plătite de către Ministerul Finanţelor, Banca Naţională a Moldovei, de băncile comerciale, de asociaţiile de economii şi împrumut, organizaţiile de creditare nebancară, în temeiul împrumuturilor acordate prin intermediul platformelor de finanțare participativă, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege. (3) Rata dobînzii prin care se încalcă dispoziţiile alin. (1) se reduce de drept pînă la rata maximă permisă conform alin. (1). Orice clauză contrară este nulă. (4) În sensul prezentului articol, prin dobîndă se înțelege atît sumele socotite în bani cu acest titlu, cît și alte prestații, sub orice titlu sau denumire, la care împrumutatul se obligă drept preț al utilizării împrumutului. (5) Suma de bani împrumutată este purtătoare de dobîndă din ziua în care a fost remisă împrumutatului. (6) Se plătește dobîndă la expirarea fiecărui an pentru perioada dintre momentul indicat la alin. (5) și cel al restituirii împrumutului dacă în contract nu este prevăzut altfel. (7) În cazul în care împrumutatul nu plătește dobînda în termen, împrumutătorul poate cere restituirea imediată a împrumutului și a dobînzii aferente.

Instanța de judecată reține că, în ședință s-a constatat faptul că, părțile au prevăzut în contract și plata unei dobânzi în pct. 1.2 în mărime de 25% (f.d.8).

Reclamantul pretinde la încasarea sumei de 23332,19 USD u titlu de dobânda anuală calculată pentru perioada 28 martie 2017 până la 16 iunie 2023 (f.d.16).

Instanța de judecată va admite parțial această pretenție și va încasa dobânda contractuală în sumă de 14106,43 dolari SUA, suma calculată doar pentru perioada termenului contractului, respectiv, de la 28 martie 2017 până la 31 decembrie 2020, termenul stabili prin acordul adițional, or, după termenul scadență reclamantul ar putea pretinde nu la dobânda anuală, dar eventual la dobânda de întârziere, care nu a fost pretins de reclamant.

În conformitate cu art. 240 Cod de procedură civilă, (3) Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

La fel, reclamantul pretinde la încasarea și a sumei de 38332,19 USD cu titlu de penalități.

În conformitate cu art. 947, alin. (1) din Codul civil, clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).

Din conținutul normei de drept citate rezultă că părțile contractante au libertatea de a reglementa derularea normală a proiectului contractual, de a anticipa eventualele încălcări ale acestuia şi de a stabili diverse sancțiuni, de regulă clauza penală evaluează suma despăgubirilor, iar despăgubirile sunt, prin natura lor, bănești.

După cum rezultă din pct.3.3 al contractului comandă din 28 martie 2017, dacă împrumutatul nu restituie suma la scadență, va suporta penalități de întârziere 0,5% pe zi de întârziere, calculate la suma datorată.

După cum cert s-a stabilit, la ziua înaintării cererii de chemare în judecată cuantumul penalităților constituia suma de 143885,10 potrivit calculelor anexate (f.d.17).

Totodată, reclamantul benevol a redus mărimea acestei sume până la 38332,19 dolari SUA.

Astfel, instanța consideră oportun de a admite cerinţa reclamantului privind încasarea penalităţii, or, partea pârâtă nu a îndeplinit obligaţiunea legală de plată la timp a restituirii sumei împrumutate, acumulând o datorie, fiind astfel, pasibil de răspundere şi plata penalităţii.

Totodată, cu privire la cerința privind încasarea sumei de 3000 USD cu titlu de amendă, instanța de judecată o consideră drept neîntemeiată. Or, reclamantul nu a invocate nici un temei de drept la încasarea unei astfel de despăgubiri precum "amenda", iar în temeiul art. 240 Cod de procedură civilă, (1) La deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Pretențiile reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată formate din taxa de stat și cheltuieli de judecată suportate pentru traducere actelor, instanța de judecată le va admite, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecată.

În conformitate cu prevederile art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părţii care a avut câştig de cauză toate cheltuielile de judecată.

Ca urmare a faptului că ***** are câștig de cauză în acțiunea dată, acesteia urmează să-i fie compensate din contul pârâtului cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei, și anume suma de 25000,00 lei în calitate de taxă de stat achitată la depunerea acțiunii (f.d. 2), mărimea stabilită prin Legea taxei de stat în vigoare la data intentării acțiunii din speță,

precum și suma de 1050 lei cu titlu de cheltuieli de judecată suporatate pentru traducerea înscrisurilor, confirmate prin bonul de plată (f.d.132).

În astfel de circumstanţe, apreciind obiectiv probele administrate în ansamblu şi interconexiunea lor în conformitate cu prevederile art.130 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată concluzionează că acţiunea depusă de reclamantul ***** împotriva lui ***** privind încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, urmează a fi admisă parțial.

În conformitate cu art. art. 236, 238-241 Cod de procedură civilă al RM, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui ***** privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, parțial.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui ***** suma de 67438,62 (șaizeci și șapte mii patru sute treizeci și opt,62) Dolari SUA convertiți în valuta națională conform cursului BNM la data executării hotărârii, cu titlu de datorie restantă cu sumele aferente formată în baza contractului de de împrumut din 28.03.2017 și acordul suplimentar din 12.03.2019, suma de 25000 (douăzeci și cinci mii,00) lei cu titlu de taxa de stat și suma de 1050 (una mie cincizeci,00) lei cu titlu de cheltuieli pentru traducerea actelor.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui ***** privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile, de la momentul pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
Judecător ***Olga Boțan***

Copia corespunde originalului,
Judecător ***Olga Boțan***